

РЕШЕНИЕ

№ 7861

гр. София, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 32 СЪСТАВ, в публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ Й. ЙОТОВА КУПЕНОВА като разгледа докладваното от МАРИЯ М. ЗАПРЯНОВА Гражданско дело № 20211110156127 по описа за 2021 година

Страни в производството са ищецът Манастир „***“, местно поделение на Българската православна църква – Българска патриаршия с код по Булстат ***, гр. София, район Витоша, кв. Драгалевци, чрез адв. Георгиева и адв. Н. и ответниците 1/ *** с ЕИК *** гр. София, ул. Московска №33 и 2/ „*** АД с ЕИК ***“, със седалище и адрес на управление гр. София, Бизнес център Интерпред, бул. Цар Борис III №159, ет.2 и 3

Предявен е иск по чл.108 ЗС за признаване за установено по отношение на ответниците, че ищецът е собственик на следния недвижим имот:

Поземлен имот с идентификатор 68134.2097.552 по действащата КККР на гр. София, одобрени със Заповед № РД-18-41/21.7.2011г. на и.д. на АГКК, с изменение засягащо имота съгласно заповед за изменение на КККР №18-98-06.1.2015г./6.1.2015г. на Началника на СГКК – гр. София, с площ 2692кв.м., с адрес гр. София, кв. Драгалевци, м. Манастира, с трайно предназначениена територията: защитена, с начин на трайно ползване: за водопровод, с предишен идентификатор 68134.2097.405, стар № 057003, при съседите от всички страни ПИ с идентификатор 68134.2097.553 и на изграденото в него индивидуално собствено на ищеца водовземно съоръжение за самостоятелно питейно-битово водоснабдяване каптаж „Паша бунар“, както и за осъждане на ответниците да предат на ищеца владението на имота.

Предявен е иск по чл.54, ал.2 ЗКИР за признаване за установено, че е налице грешка в КККР на град София, изразяваща се в нанасяне на самостоятелен имот с идентификатор 68134.2097.552 с площ 2692кв.м., в границите на ПИ с идентификатор 68134.2097.553.

Ищецът твърди, че правото му на собственост се установява от решение №129 за възстановяване на собствеността върху отнети земи и гори от горския фонд в землището на

с. Драгалевци ЕКНМ 99125 по ЗВСТЗФ, издадено от ПК, община Витоша на 1.9.2000г. Ищецът бил въведен във владение с протокол за въвод №129/1.10.2000г. С това решение било признато правото на собственост за възстановяване в нови реални граници по чл.4, ал.2 ЗВСТЗФ върху имот с площ 500000дка и конкретно върху имот №057001 по КВС с площ 303806кв.м., представляващ широколистна гора. От този имот с №057001 по КВС бил образуван ПИ с идентификатор 68134.2097.405 с площ 294408кв.м. В този имот било изградено преди повече от век водовземно съоръжение тип „каптаж“, известно като „Паша бунар“. От това съоръжение посредством водопреносната мрежа бил водоснабден ищецът за самостоятелно битейно-битово водоснабдяване по смисъла на §1, т.69 от ДР на ЗВ.

Със заповед за изменение на КККР №18-98-6.1.2015/6.1.2015г. на Началника на СГКК по заявление на „*** АД е одобрено изменение в КККР на мястото на ПИ с идентификатор 68134.2097.405 са образувани 2 нови имота: нов ПИ с идентификатор 68134.2097.552 с площ 2692кв.м. с начин на трайно ползване: За съоръжение на водопровод, както и ПИ с идентификатор 68134.2097.553 с площ 291715кв.м.

ПИ с идентификатор 68134.2097.552 бил актуван като публична общинска собственост с АПОС № 2203/712.2009г., поправен с Акт за поправка №2288/22.6.2010г. с основание чл.2, ал.1, т.1 и т.7 и чл.3, ал.2, т.1 ЗОС, вр. чл.19, ал.1, т.5 ЗВ.

Имотът е предоставен на ответника „*** АД с договор за концесия №РД-56-2782/23.12.1999г., влязъл в сила на 6.10.2000г. – след възстановяване на правото на собственост на ищеца.

Ответникът *** оспорва иска. Твърди, че спорният имот попада в санитарно-охранителна зона – пояс първи около каптиран извор „Паша бунар“, като за определянето на санитарно-охранителната зона била издадена заповед №СОЗ – 516/5.12.2018г. на директора на Басейнова дирекция за управление на водите в Дунавски район. Ответникът „*** АД имал издадено разрешително за водоползване №101660/7.8.2006г.

Прави възражение за придобивна давност - имотът се владееел от СО, чрез концесионера, повече от 10 години непрекъснато, трайно, явно и спокойно.

Ответникът „*** АД е подал отговор на исковата молба, с който оспорва иска. По инициатива на ответника каптажът бил вписан в регистъра на обекти с обществено предназначение с удостоверение от 5.3.2007г., издадено от Столична РИОКОЗ. През 2011 г. ответникът поискал продължение на срока на действие на разрешителното за водоползване от 7.8.2006г. Новото разрешително било издадено до 8.8.2021г. Каптажът бил поддържан от ответника, били определени 3 пояса на сантирано-охранителна зона, за което били поставени ограда с бетонови колове и мрежа и били поставени табели, било монтирано измервателно устройство, имало назначен служител на трудов договор, който ежедневно приготвял необходимия разтвор белина за каптажа. През целия период на договора за концесия ответникът стопаниснал каптажа.

Относно собствеността на ПИ с идентификатор 68134.2097.552: по делото е представено заверено копие от Решение № 129/01.09.2000г. за възстановяване на собственост върху

отнети гори и земи от горски имот в землището на с. Драгалевци, постановено от ПК-община Витоша, област София-град, с което на основание чл.4, ал.2 ЗВСГЗГФ се признава правото на собственост на Драгалевски манастир „Света Богородица” върху имот № 057001 по картата на възстановена собственост на землището с площ 303.860 дка, представляващо широколистна гора, находящ се в местността „Манастира”. С посоченото решение се установява възстановяването на собствеността върху посочения в него поземлен имот. Към решението е приложена и скица на възстановения поземлен имот № 057001 в землището на „Драгалевци” с площ 303,860 дка.

Представено е като доказателство по делото и заверено копие от Акт № 2288 за поправка на акт за публична общинска собственост № 2203/07.12.2009 г., в който като имот публична общинска собственост е актуван каптаж „Паша Бунар”, означен акто имот № 057003 с площ 2693 кв.м. в землището на Драгалевци с ЕКАТТЕ: 99125, в местността „Манастира”, като е посочено, че имотът е образуван от ПИ № 057001 и като граници на имота са посочени ПИ № 057004 и ПИ № 057001.

От представената в заверено копие като доказателство Заповед № 18-98-06.01.2015 г. на Началник на СГКК-София се установява, че въз основа на Акт № 2288 за поправка на акт за публична общинска собственост № 2203/07.12.2009 г., е допуснато изменение в кадастралната карта и кадастрални регистри на гр. София, като е нанесен нов ПИ с идентификатор № 68134.2097.552, с площ 2693 кв.м., който имот обхваща границите на ПИ № 057003 по КВС на землище „Драгалевци”, район Витоша, като ПИ с идентификатор № 68134.2097.405 е заличен от КККР.

От назначената по делото СТЕ се установява, че процесния ПИ с идентификатор 68134.2097.552, актуван като публична общинска собственост с Акт № 2288 за поправка на акт за публична общинска собственост № 2203/07.12.2009 г., е част от ПИ № 057001 по КВС, възстановен на Манастир „***” с решение №129, издадено от ПК, община Витоша на 1.9.2000г.

Следователно от представените доказателства се установява, че процесния недвижим имот с идентификатор № 68134.2097.552 е бил възстановен на манастир „***” с решение №129, издадено от ПК, община Витоша на 1.9.2000г., а през 2009 г. същият имот е актуван като имот публична общинска собственост. От доказателствата по делото се установява, че имотът е отдаден на концесия на „*** АД, а от представеното по делото заключение към ССЧЕ се установява, че каптажът „Паша Бунар”, който се намира в процесния ПИ е включен в активите на концесионера „*** АД през 2003 г.

Съгласно чл.77 ЗС правото на собственост се придобива чрез правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона. Съгласно чл. 13а ЗВСГЗГФ решението на Общинската служба по земеделие за възстановяване на собствеността върху горите и земите от горския фонд, придружено със скица на имота, удостоверява правото на собственост и има силата на констативен нотариален акт за собственост върху имота. Следователно Решение № 129/01.09.2000г. за възстановяване на собственост върху отнети гори и земи от горски имот в землището на с. Драгалевци, постановено от ПК-община Витоша, област

София-град, с което се възстановява собствеността върху ПИ № 057001, включващ и процесния поземлен имот, в полза на манастир „***” има легитимиращо действие, характерно за констативните нотариални актове за собственост и легитимира ищцовата страна като собственик на процесния имот и същевременно задължава ответника, който претендира права върху част от същия имот, да докаже своите права на собственост върху поземления имот или да обори удостовереното с решение №129, издадено от ПК, община Витоша на 1.9.2000г. право на собственост в полза на ищеца (по аналогия с ТР №11 от 23.3.2013г. по тълк.д. №11/2012, ОСГК на ВКС).

Ответникът *** се легитимира като собственик по силата на Акт № 2288 за поправка на акт за публична общинска собственост № 2203/07.12.2009 г., с който процесния ПИ с идентификатор 68134.2097.552 е актуван като публична общинска собственост. Актът е издаден на основание чл.2, ал.1, т.1 и т.7 ЗОБС и чл.3, ал.2, т.1 ЗОБС във връзка с чл. 19, ал.1., т.5 ЗВ. Актът за общинска собственост няма правопораждащо или конститутивно действие за удостовереното с него право на собственост (чл.5, ал.3 ЗОБС), а само констатира и удостоверява вече възникнали права на собственост (Решение № 107 от 06.01.2017г. по гр.д. № 2173/2016 г., ВКС, II г.о.).

От данните по делото се установява, че ПИ № 057001, върху който е разположен каптаж „Паша Бунар” и първия пояс на санитарно-охранителната зона към него, към датата на издаване на Акт № 2288 за поправка на АПОС № 2203/07.12.2009 г., е бил частна собственост на ищеца манастир „***”, възстановен с Решение № 129/01.09.2000г., постановено от ПК-община Витоша, област София-град. Съгласно разпоредбата на чл. 24, т.1 ЗВ извиращите в границите на недвижимия частен имот води са частна собственост, а съгласно т.5 на същата разпоредба земите от пояс I на санитарно-охранителните зони на съоръженията за самостоятелно питейно-битово водоснабдяване също са частна собственост. Ответниците по настоящото дело не са доказали, че към датата на издаване на Акт № 2288 за поправка на акт за публична общинска собственост № 2203/07.12.2009 г., ищите не са били собственици на поземления имот, върху който се намира каптажът „Паша Бунар” и не оспорват правото на собственост върху останалата част от поземления имот, възстановен с Решението на ПК-община Витоша.

Ответникът *** посочва, че ПИ с идентификатор 68134.2097.552 е публична общинска собственост защото изградения в него каптаж „Паша Бунар” и намиращата се около него първа санитарно-охранителна зона, са по силата на чл.24, т.1 във връзка с чл.19, ал.1, т.4 ЗВ и чл.19, ал.1, т.5 ЗВ публична общинска собственост. Съгласно разпоредбите на чл.19, т.4 и т.5 водностопанските системи и съоръжения на територията на общината, както и земите от пояс I на санитарно-охранителните зони на водоземните съоръжения и съоръженията за водоснабдяване на населените места в общината, са публична общинска собственост, а съгласно чл. 24, т.1 ЗВ частна собственост са извиращите в границите на недвижимия частен имот води, с изключение на минералните води, докато текат през него, освен ако не са каптирани или не са включени във водоснабдителните системи. От заключението на вещото лице по назначената по делото СТЕ се установява, че по данни на ответника „***

АД в неговите активи, предадени от ***, липсва информация за водопроводна мрежа, излизаща от съоръжението, няма данни за клиенти и за редовно въведен в експлоатация водопровод, както и няма информация за редовно присъединени към каптирания водопровод имоти. Посочва се, че при обследване на терен за трасиране на налична водопроводна мрежа, концесионерът „Софийска вода“ АД открива, че е изградено отклонение единствено към ищеца – Драгалевски манастир, но не са начини документи за законно присъединяване. Вещото лице по СТЕ посочва в своето експертно заключение, че съоръжението Каптаж „Паша Бунар“ би могъл да осигури при идеални условия, т.е. при липса на загуби по трасето и при неизползване на водата за пожарни нужди и за поливане, вода за питейно-битови нужди на населеното място на максимум 905 бр. жители/обитатели на населеното място.

От данните по делото не се установява каптаж „Паша Бунар“, изграден върху процесния ПИ с идентификатор 68134.2097.552, да доставя вода на територията на общината, нито да е включен във водоснабдителната система на квартал „Драгалевци“. Действително, водоизточникът разполага с капацитет да водоснабдява максимум 905 бр. жители/обитатели на населеното място, но към настоящия момент не обслужва населението и не задоволява обществени потребности от доставка на студена вода в населеното място, тъй като няма изграден водопровод. Установява се също така, че към настоящия момент водоизточникът снабдява с вода единствено манастира „***“, макар да не са налични документи за законно присъединяване. Следователно водоизточникът каптаж „Паша бунар“ не задоволява обществена потребност и не представлява водоснабдителна система или съоръжение за обществено ползване по смисъла на чл.19, ал.1, т.4 ЗВ.

Наред с посоченото, ответникът *** не представя доказателства да е провела отчуждително производство по реда на Глава III на ЗОБС. Към датата на издаване на акт за Акт за поправка №2288/22.6.2010г. на АПОС № 2203/07.12.2009г., с който общината актува процесния недвижим имот с идентификатор 68134.2097.552 като публична собственост като собственик на процесния имот се е легитимирал ищецът. Ответниците по настоящото дело не са доказали, че към датата на издаване на Акт № 2288 за поправка на акт за публична общинска собственост № 2203/07.12.2009 г., ищите не са били собственици на поземления имот, върху който се намира каптажът „Паша Бунар“ и не са били налице предпоставките по ЗВСТЗГФ за възстановяване на собствеността върху ПИ в полза на ищеца манастир „***“. Съгласно чл. 30, ал.1 ЗВ придобиването на правото на собственост върху водните обекти и водностопанските системи и съоръжения се извършва чрез правна сделка за земята, в която са разположени, или по наследство. Посочената разпоредба отговаря на чл.17, ал.5 от Конституцията на Република България, според която принудително отчуждаване на собственост за държавни и общински нужди може да става само въз основа на закон, при условие, че тези нужди не могат да бъдат задоволени по друг начин и след предварително и равностойно обезщетение. От двете цитирани разпоредби е видно, че изплащането на равностойно обезщетение преди извършване на отчуждаването е елемент от фактическия състав на придобивното основание. Доколкото в случая ответникът *** не доказва да е

заплатила обезщетение на предишния собственик на недвижимия имот и да е провела отчуждително производство, следва да се приеме, че не е придобила собствеността върху процесния недвижим имот и каптажа „Паша Бунар” разположен в него.

Поради това следва да се приеме, че ищецът манастир „****” е собственик на процесния ПИ с идентификатор 68134.2097.552.

Относно възражението за придобиване на процесния имот с давностно владение: ответникът *** в срока за отговор на исковата молба релесира в условията на евентуалност възражение, че е придобила процесния ПИ с идентификатор 68134.2097.552 въз основа на давностно владение за период по-дълъг от 10 години, считано от предоставяне на имота за ползване на „*** АД с договор за концесия № РД-56-2782/23.12.1999 г.

Съдът намира, че от представените доказателства се установява, че ответникът *** е упражнявал фактическа власт върху процесния имот. От представените доказателства по делото се установява, че ответникът *** е отдала процесния имот на концесия на „*** АД, като е владяла имота чрез концесионера. Съдът обаче намира, че не е доказана посочената от ответника начална дата на владението. На първо място, няма доказателства имотът да е отдаден на концесия през 1999 г. От заключението на назначената по делото ССЧЕ се установява след справка в счетоводството на ответника „*** АД, че процесният недвижим имот, заедно с намиращия се върху него каптаж „Паша Бунар” е включен в активите на водоснабдителното дружество през 2003 г. Ответникът „****” не представя като доказателство по делото договор за концесия № РД-56-2782/23.12.1999 г., на който се позовава в отговора на исковата молба. На следващо място, за придобиване на недвижим имот чрез упражняване на давностно владение, се изисква не само упражняване на фактическа власт върху недвижим имот с намерение за своене, но и действията на упражняване на фактическата власт и демонстрирането на намерението за своене на владелеца трябва да са обективирани спрямо собственика на вещта. В доказателствена тежест на ответника „****” е да докаже, че е демонстрирал воля и довел до знанието на ищеца намерението си да свои процесния недвижим имот. Ответникът не представя доказателства в тази посока. От представените по делото доказателства се установява, че най-ранният момент, в който действията на ответника *** по своене на процесния недвижим имот са достигнали до знанието на ищеца е 22.03.2021 г. (видно от вх. № в горен десен ъгъл на уведомление от „*** АД – лист 37), когато манастирът „****” е получил уведомление от концесионера „*** АД, че каптаж „Паша Бунар” е отдаден на концесия и поради липса на възвръщаемост на инвестициите подлежи на затваряне. Именно от този момент упражняването на фактическа власт от страна на ответника *** чрез държателя „*** АД е доведено до знанието на действителния собственик – манастир „****” и едва от този момент следва да се брой началният срок на придобивната давност в полза на владелеца. За пълнота на изложението следва да се посочи, че уведомлението с изх.№ 24-175-06.01.2015г. (лист 34 по делото), на което се позовава ответникът, е подадено от АГКК до Софийска митрополия, а не до собственика на процесния недвижим имот манастир „****”, поради което приложения като доказателство документ не доказва, че *** е демонстрирала

намерение за своене спрямо действителния собственик на недвижимия имот. Съгласно чл.21, ал.1 от Закон за вероизповеданията вероизповеданията и техните поделения, придобили статут на юридическо лице въз основа на този закон имат право на свое имущество. Следователно титуляр на правото на собственост може да бъде както самото вероизповедание, придобило статут на юридическо лице, така и негово местно поделение, ако има статут на ЮЛ. Видно от представено като доказателство по делото заверено копие от извлечение от регистър БУЛСТАТ се установява, че манастир „***” е вписано в Регистър БУЛСТАТ като местно поделение на юридическо лице, с код по БУЛСТАТ: ***, а в Решение № 129 за възстановяване на собствеността върху отнети гори и земи от горския фонд в землището на с. Драгалевци, издадено от ПК-Община Витоша, област София-град като субект на право на собственост на възстановени по реда на ЗВСГЗГФ е посочен именно Драгалевския манастир „Света Богородица”, който е идентичен с ищеца по настоящото дело манастир „***” (видно от представено удостоверение, издадено от Софийска митрополия – л. 40-41 по делото). Следователно титуляр на право на собственост е манастирът, а не Софийска митрополия, до която е изпратено уведомлението за промяна в кадастралната карта, поради което следва да се приеме, че с изпращане на посоченото уведомление не се демонстрира намерение за своене спрямо собственика, а спрямо трети лица.

Следователно ответникът *** не е придобил процесния недвижим имот чрез давностно владение и възражението на ответника се явява неоснователно.

Между страните е безспорно, че ответникът е упражнява фактическа власт върху недвижимия имот.

Предвид изложеното предявения иск по чл. 108 ЗС е основателен и следва да бъде уважен.

По иска по чл.54, ал.2 ЗКИР: Искът с правно основание чл.54,ал.2 от ЗКИР е положителен установителен иск за собственост като ищите следва да проведат доказване,че правото на собственост им принадлежи,а в кадастралната карта е допусната непълнота или грешка,при което отразяванията в същата не съответстват на имотните граници на недвижимите имоти. Според легалната дефиниция на понятията грешка и непълнота в кадастралната карта същите се характеризират в несъответствие на границите и очертанията на имотите спрямо действителното положение. Кадастралната карта следва вярно да отразява границите на поземлените имоти при съобразяване правото на собственост върху всеки имот,а ако в нарушение на това изискване реална част от имота е погрешно заснета към съседен недвижим имот е налице интерес от предявяване на исковата претенция,в която следва да бъде разрешен спорът за собственост,а като последица от това – да бъдат отстранени грешката или непълнотата.

Съгласно решение № 105 от 10.12.2020 г. по гр. д. № 4542 от 2019 г. на второ г. о., е прието, че целта на иска по чл. 54, ал. 2 ЗКИР е да отстрани непълноти или грешки на данните в кадастралната карта или кадастралния регистър, свързани със спор за материално право - най-често това е спор за реална част от недвижим имот, която е заснета към съседен имот или за цял имот, който не е заснет като самостоятелен, а е включен в съседен имот. Целта на предявения иск за ревандикация е да върне владението върху частта от собствения имот,

която се владее от ответника без основание. За да се установи дали е допусната непълнота или грешка в кадастралната карта, както и за да се установи дали ответникът владее без основание съответната реална част, е нужно да бъде установен пространствения обхват на правото на собственост. Ето тук е налице припокриване на предмета на двата иска. Затова е възприето в тълкувателния акт, че производството по иска по чл. 54, ал. 2 ЗКИР подлежи на прекратяване или на съединяване за общо разглеждане в едно производство с иска за собственост, както и че в производството по иск за собственост с предмет реална част от урегулиран поземлен имот, която поради непълнота или грешка в плана е заснета като част от съседен имот, съдът изследва наличието на непълнота или грешка в одобрената кадастрална карта и съответно отразява това в диспозитива на решението си.

В случая по делото се установи, че процесният поземлен имот с идентификатор № 68134.2097.552 по действащи КККР на гр. София, одобрени със Заповед № РД-18-41/21.07.2011 г. на Изпълнителния директор на АГКК, посочен в кадастралните регистри като собственост на ***, в действителност се явява собственост на манастир „****“. Поради това съдът следва да установи, че е налице грешка в КККР, изразяваща се в обособяването като самостоятелен на ПИ с идентификатор № 68134.2097.552, означен с червена заштрихована линия и номер 2097.552 в комбинираната скица към заключението по съдебно-техническата експертиза (лист 192 по делото).

Относно разноските: При този изход на делото разноски се дължат на ищеца. Представено е платежно нареждане за плащане на адвокатско възнаграждение в размер на 11 000 лв., срещу което е направено възражение за прекомерност от ответниците. Съдът намира, че възражението е основателно и следва да се определи възнаграждение по реда на чл. 7, ал. 2, т. 4 НМРАВ за иска по чл. 108 ЗС в размер на 1665 лв. и по реда на чл. 7, ал. 5 НМРАВ за иска по чл. 54, ал. 2 ЗКИР в размер на 600 лв. или общ размер на възнаграждението от 2265 лв.

Останалите разноски на ищеца са 357,96 лв. – държавна такса, 300 лв. – депозит за СТЕ от вещо лице-ВиК специалист и 300 лв. – депозит за СТЕ от вещо лице-геодезист, 250 лв. – депозит за ССЧЕ.

Претендираните от ищеца разноски са доказани с представените по делото доказателства и са в общ размер 3472,96 лв.

Воден от горното, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 108 ЗС, по отношение на ответниците

*** с ЕИК *** гр. София, ул. Московска №33 и „*** АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, Бизнес център Интерпред, бул. Цар Борис III №159, ет.2 и 3, че ищецът Манастир „****“, местно поделение на Българската православна църква – Българска патриаршия с код по Булстат ***, гр. София, район Витоша, кв. Драгалевци е собственик на Поземлен имот с идентификатор 68134.2097.552 по действащата КKKP на гр. София, одобрени със Заповед № РД-18-41/21.7.2011г. на и.д. на АГКК, с изменение засягащо имота съгласно заповед за изменение на КKKP №18-98-06.1.2015г./6.1.2015г. на Началника на СГКК – гр. София, с площ 2692кв.м., с адрес гр. София, кв. Драгалевци, м. Манастира, с трайно предназначениена територията: защитена, с начин на трайно ползване: за водопровод, с предишен идентификатор 68134.2097.405, стар № 057003, при съседни от всички страни ПИ с идентификатор 68134.2097.553 и на изграденото в него индивидуално собствено на ищеца водовземно съоръжение за самостоятелно питейно-битово водоснабдяване каптаж „Паша бунар“, както

на основание чл.54, ал.2 ЗКИР, че е налице ГРЕШКА, изразяваща се в нанасяне в кадастраланата карта на град София на описания недвижим имот с идентификатор № 68134.2097.552, означен с червена заштрихована линия и номер 2097.552 в комбинираната скица към заключението по съдебно-техническата експертиза (лист 192 по делото) и

ОСЪЖДА *** с ЕИК *** гр. София, ул. Московска №33 и „*** АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, Бизнес център Интерпред, бул. Цар Борис III №159, ет.2 и 3 да предадат на Манастир „****“, местно поделение на Българската православна църква – Българска патриаршия с код по Булстат ***, гр. София, район Витоша, кв. Драгалевци владението върху описаните имоти.

ОСЪЖДА *** с ЕИК *** гр. София, ул. Московска №33 и „*** АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, Бизнес център Интерпред, бул. Цар Борис III №159, ет.2 и 3, да платят на Манастир „****“, местно поделение на Българската православна църква – Българска патриаршия с код по Булстат ***, гр. София, район Витоша, кв. Драгалевци, сумата 3472,96лв. – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____